

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 000724 20 Кж 5
Бања Лука, 21.05.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Ш.С., због кривичног дјела убиства из члана 36. став 1. Кривичног закона Републике Српске - посебни дио, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју, оптуженог и његових бранилаца адвоката Н.М. и М.Ђ. из Заједничке адвокатске канцеларије Н.М. и М.Ђ. из Г., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000724 10 К од 18.12.2019. године, у сједници вијећа одржаној дана 21.05.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју, оптуженог Ш.С. и његових бранилаца и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000724 10 К од 18.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000724 10 К од 18.12.2019. године, оглашен је кривим Шериф Симница, због кривичног дјела убиства из члана 36. став 1. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио ("Службени лист СР БИХ" број: 16/77, 19/77, 32/84, 19/86, 40/87, 41/87, 33/89, 02/90, 24/91, "Службени гласник Републике Српске" број: 15/92, 21/92, 04/93, 17/93, 26/93 и 14/94 - у даљем тексту: КЗ РС - посебни дио) и осуђен је на казну затвора у трајању од 9 (девет) година, у коју му је, на основу члана 50. став 1. Кривичног закона Републике Српске - општи дио ("Службени лист СФРЈ" број: 44/76, 34/84, 74/87, 57/89, 03/ 90, 38/90, "Службени гласник Републике Српске" број: 12/93, 19/93, 26/93, 14/94, 03/96, у даљем тексту: КЗ РС - општи дио), урачунато вријеме проведено у притвору и то почев од 17.03.2010. године до 25.10.2010. године. Истом пресудом оптужени је на основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка, док је оштећени Д.Г. са имовинскоправним захтјевом упућен на парнични поступак, а на основу члана 108. став 3. ЗКП РС.

Против наведене пресуде жалбу су, благовремено, изјавили окружни јавни тужилац у Добоју (у даљем тексту: тужилац), оптужени и његови браниоци из Заједничке адвокатске канцеларије Н.М. и М.Ђ. из Г. Тужилац је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптуженом изрећи већа казна. У жалби оптуженог нису наведени жалбени основи, нити жалбени приједлози. У основи, оптужени истиче да он није починио предметно кривично дјело, већ да је то урадио његов сада покојни отац заједно са С.С. Браниоци оптуженог жалбу су изјавили због битних повреда одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У писменом одговору на жалбу бранилаца, тужилац је предложио да се та жалба одбије као неоснована, док одбрана није подносила писмени одговор на жалбу тужиоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и одговор тужиоца на жалбу бранилаца оптуженог, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалба бранилаца оптуженог указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) и став 2. ЗКП РС. Приговара се да је првостепени суд повриједио право на одбрану оптуженог, као и на неправилну примјену појединих одредаба ЗКП РС, које су по ставу ове жалбе биле од утицаја на законито и правилно доношење пресуде. У овом сегменту побијања пресуде, ова жалба истиче да је првостепени суд водио поступак против оптуженог који има епилепсију и који није био процесно способан да прати суђење.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Наиме, главни претрес у овом предмету почео је још током 2010. године, а окончан је тек у децембру 2019. године, дакле након више од девет година, јер је у том периоду, првостепени суд, на основу психијатријског вјештачења по тиму вјештака УКЦ Тузла, на челу са др Алијом Сутовићем, те члановима тима Лариси др Ковачевић и психологу Емини Золетић, утврдио да је оптужени процесно неспособан, обзиром да су наведени вјештаци закључили да се код оптуженог ради о епилептичкој болести и то типа тоничко генерализовани клоничко- тонички напади, да оптужени није у стању да прати ток суђења и да на одговарајући примјерени начин остварује комуникацију са својим браниоцем, те на тај начин заступа и штити своје интересе, односно, да је оптужени процесно неспособан. Међутим, протеклом одређеног времена, у циљу провјере да ли је код оптуженог дошло до промјене здравственог стања, те евентуалног побољшања, а у циљу наставка главног претреса, првостепени суд је издао дана 04.10.2013. године наредбу за ново неуропсихијатријско вјештачење по истом тиму вјештака на челу са др Алијом Сутовићем, те након извршеног вјештачења и доставе писаног налаза, те промјене судског вијећа, заказано је више главних претреса на којима је позиван вјештак Сутовић, који се није одазвао ни на један позив, да би на крају обавијестио суд да неће доћи, јер је отишао у пензију. Због тога је, првостепени суд одредио ново тимско неуропсихијатријско вјештачење и то по тиму вјештака Психијатријске болнице Соколац, на челу са др Зорицом Лазаревић, гдје је

оптужени био на посматрању. Према вјештачењу овог тима вјештака, код оптуженог није утврђено постојање душевне болести трајног карактера по типу психотичног поремећаја, није утврђена заосталост у душевном развоју нити психопатологију привремене душевне поремећености, те да се код оптуженог ради о конверзивном дисоцијативном поремећају који у склопу са МКБ 10 означен шифром Ф 44, а подразумијева неуротски поремећај који је психоген по поријеклу и код кога је тестирање реалитета очувано, да су све когнитивне функције код оптуженог у које спадају мишљење, перцепција, интелигенција, пажња и памћење, очуване и да је исти процесно способан. Након тога је настављен главни претрес, али је поново дошло до прекида истог, јер сваки пут када је заказан главни претрес, било при доласку у суд, било у ходнику или судници, оптужени је добијао напад и претрес је одлаган, због чега је првостепени суд поново наредио неуропсихијатријско вјештачење по тимском типу, сада у Заводу за форензичку психијатрију Соколац гдје је оптужени боравио од 18.06. - 23.08.2018. године, те је извршено ново вјештачење на челу са вјештаком др Ратком Ковачевићем, на основу којег је првостепени суд правилно утврдио да оптужени не болује од трајне или привремене душевне болести, поремећености или заосталог душевног развоја, те да је исти процесно способан и да може учествовати у поступку, након чега је настављен и окончан првостепени поступак. Осим тога, још током 2010. године, по налогу првостепеног суда одређено је психијатријско вјештачење по тиму вјештака др Вјекослава Ковачевића, др Милована Савића и др Слађане Тодић, према којем вјештачењу, оптужени је у потпуности био способан да учествује у судском поступку.

Дакле, на основу напријед наведеног произилази да (и поред чињенице што је у једном периоду, првостепени суд прекинуо поступак, прихватајући психијатријски налаз тима вјештака УКЦ Тузла), у вријеме када је овај поступак настављен, те окончан пред првостепеним судом, оптужени је, супротно жалбеним наводима како оптуженог, тако и његових бранилаца, био процесно способан, како је то правилно утврдио првостепени суд, а на основу напријед наведених психијатријских вјештачења и о томе на страни 33., 34., 35., 36. и 37. побијане пресуде дао веома детаљне и аргументоване разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалиоци упућују на те разлоге.

С обзиром на то, нема мјеста жалбеном приговору, заснованом на тврдњи о почињеним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) и став 2. ЗКП РС.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима изнесеним у жалбама оптуженог и његових бранилаца се оспорава правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују тврдње оптужбе да је оптужени починио кривично дјело убиства из члана 36. став 1. КЗ РС – општи дио, за које је побијаном пресудом оглашен кривим.

Супротно приговорима изнесеним у жалбама оптуженог и његових бранилаца, чињенична утврђења побијане пресуде, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на многобројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2.

ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени починио кривично дјело за које се терети. Приговори жалби којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалбама, нису основани.

Наиме, побијана пресуда је изнијела садржај исказа свих саслушаних свједока, као и садржај објективних доказа, те је затим све те доказе правилно оцјенила. Прије свега, побијана пресуда је посебно и детаљно анализирао садржај исказа свједока оптужбе С.С., који у цијелости потврђује наводе оптужнице да је инкриминисаног дана, у М.-М.Л., општина М., оптужени заједно са овим свједоком, са својим путничким моторним возилом марке „Голф“, дошао до куће у којој је као расељено лице боравио оштећени В.Г., а која кућа је власништво породице оптуженог, из које су за вријеме ратних дешавања избјегли, оптужени је најприје покуцао на улазна врата, па када је оштећени Г. дошао до улазних врата и питао „ко је“, оптужени је рекао „комшија“, а потом је оштећени отворио улазна врата стојећи у ходнику, након чега је оптужени, жељезном шипком, а коју је држао испод јакне, ударио оштећеног неколико пута у предјелу главе, услед чега је оштећени пао на патос, да би потом оптужени сјео на прса оштећеног, тако што га је својим ногама опкорачио и кољенима притиснуо руке, а потом је извадио нож из паса, те, како овај свједок наводи, приклао га, а затим је нож забио у прса оштећеног. Након тога је побијана пресуда исказ напријед наведеног свједока правилно оцјенила као вјеродостојним, закључивши да је исти увјерљив и истинит, те је затим тај исказ довела у везу са осталим доказима и то прије свега са налазом и мишљењем др Љубомира Цуркића, којег је у цијелости прихватио и који у погледу начина и предмета употребљених за извршење кривичног дјела у објективном смислу, потврђује исказ свједока очевица С.С., јер управо на начин на који описује овај свједок, су и према вјештаку, настале повреде и исте су могле настати дјеловањем замахнутог механичког оруђа у предјелу главе (према С. ударци металном шипком), те оштрицом механичког оруђа највјероватније ножа (повреда на врату, како С. наводи: "Исукао нож и прикло га"), те убодна рана на лијевој страни грудног коша која је нанесена шипком (према С.: "На крају је оптужени оштећеног убо ножем у груди"). Притом, супротно жалбеним приговорима бранилаца оптуженог, нема противрјечности између исказа свједока С. и налаза вјештака Ц., јер је вјештак био изричит да је оштећени повреде у предјелу главе задобио са најмање три ударца, што не значи да није задобио још удараца, као и по другим дијеловима тијела (како је исказао свједок С.) или пак ударце који нису оставили трагове, поготову када се има у виду да је и сам вјештак нашао огуљотину коже у предјелу десне подлактице, што може указивати на подметање руке, као одбрамбену повреду у циљу одбране од ударца, како је то правилно утврдио првостепени суд. Затим је побијана пресуда исказ свједока С.С. довела у везу и са вјештачењем отисака папиларних линија, извршеног у КТЦ МУП РС, Одјелјење за криминалистичко техничка испитивања Бања Лука дана 10.03.2010. године, под бројем 02/7-1-233-436/10, из којег произилази да спорни отисак папиларних линија прста, пронађен на лицу мјеста приликом вршења увиђаја кривичног дјела убиства В.Г., припада малом прсту десне руке оптуженог Ш.С.. У вези са приговорима жалбе бранилаца који се односе на оспоравање законитости прибављања овог доказа, првостепени суд је дао ваљано образложење на страни 12. које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалиоци упућују на те разлоге.

Након тога је побијана пресуда наведене доказе довела у везу са исказима свједока Д.С. и Д.С., који су браћа оптуженом, датих у истрази пред тужиоцем, који су им предочени на претресу пред првостепеним судом, из којих произилази да су се оптужени и њихов отац свађали, да је отац дао оптуженом новац за промјену гума на "Голфу". Свједок Д. је исказао да је чуо да је отац пријетио оптуженом да ће га пријавити полицији за убиство, а свједок Д.1 је исказао да му је отац испричао, да је оптужени учествовао у убиству оштећеног, да је његовом оцу оптужени одмах сутрадан признао да је убио човјека и да му је отац помогао око промјене гума на "Голфу". Дакле оба ова свједока у погледу одлучних чињеница слично су исказивали у истрази. И поред тога што су на главном претресу од 01.10.2019. године ови свједоци, имали могућност да не свједоче, тражили су да свједоче и своје исказе промјенили, те наводили да је њихов отац извршио ово кривично дјело. Ови дијелови њихових исказа, првостепени суд је правилно оцјенио, не прихватајући их и о томе на страни 18. и 21. побијане пресуде дао ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд. Притом, када је свједок Д.С. од стране првостепеног суда упитан који његов исказ је тачан, он је навео да није тачна изјава коју је навео пред полицијом у Ш.у, већ да је истинито оно што је одговарао тужиоцу и да се он тога држи, а то је управо његов исказ од 18.03.2010. године којег је првостепени суд прихватио.

Надаље, супротно жалбеним наводима бранилаца, правилно је оцјењен и исказ свједока С.Ј., тако што је прихваћен његов исказ са записника од 26.11.2010. године, осим у дијелу који се односи на улазак оптуженог у кућу оштећеног, правилно закључивши да је овај свједок измијенио исказ у циљу помагања оптуженом, јер је овај свједок у првом датом исказу, када су сјећања била далеко свјежија, био искључив да у кући гдје је становао оштећени В.Г. никада није затекао оптуженог Ш., али да је једном затекао његовог оца Р. Када се исказ овог свједока из истраге доведе у везу са исказом свједока М.Г. (супруга оштећеног В.), која је тврдила да када је Р. долазио код њих кући, његова дјеца нису улазила у кућу, онда је без основа тврдња жалбе бранилаца да је пронађени отисак прста оптуженог на шпорету у кући оштећеног, могао настати прије овог догађаја. Дакле, побијана пресуда је анализирао сваки наведени доказ, као и све остале доказе, како оптужбе, тако и одбране, оцјенила је и вјеродостојност противрјечних доказа, те је затим све спроведене доказе правилно оцјенила, дајући веома детаљне и аргументоване разлоге због чега прихвата, а због чега не прихвата поједине доказе, које разлоге у цијелости прихвата и овај суд, па се жалиоци на њих упућују.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, а жалбени приговори оптуженог и његових бранилаца у овом основу побијања пресуде, неосновани.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог, онако како су описане у изреци побијане пресуде, садрже сва битна обиљежја кривичног дјела убиства из члана 36. став 1. КЗ РС – посебни дио.

Неосноване су и жалбе тужиоца и бранилаца оптуженог у дијелу у којем се побија пресуда због одлуке о казни. Наиме, за кривично дјело убиства из члана

36. став 1. КЗ РС – посебни дио, прописана је казна затвора од најмање 5 (пет) година. Казна затвора у трајању од 9 (девет) година, која је побијаном пресудом изречена оптуженом и по оцјени овога суда је у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је то дјело починио. У изреченој казни у довољној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће околности и оне су од стране првостепеног суда правилно оцјењене. Стога и по оцјени овога суда, изречена казна је потребна и довољна ради остваривања сврхе кажњавања прописане у члану 33. КЗ РС – општи дио, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Како из наведених разлога жалбе тужиоца, оптуженог и његових бранилаца нису основане, ваљало је те жалбе одбити као неосноване, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић